

A Hálé hivatalos lapja

Társoly

2009. március

*"Hints meg izsóppal és megtisztulok, moss meg és én a
hónál fehérebb leszek!" (Zsolt 51,9.)*

Mi az üzenetünk?

Nemrég felmerült annak a lehetősége, hogy a Mária Rádióban egy rendszeres műsort szerkesszünk a Hálóról. A lehetőség, amellyel szeretnénk élni, szembesít bennünket azzal: mit is üzenünk magunkról mások számára? Szándékosan nem írom, hogy „kifelé”, hiszen a Mária Rádió hallgatósága nem nevezhető olyanoknak, akik kívülről tekintenek az Egyházra.

Mit is üzennék magunkról. Úgy gondolom, hogy akkor volnánk a leghitelesebbek, ha az egyházhoz közel lévők, illetve a külvilág számára is ugyanazt az üzenetet tudnánk közvetíteni. Mindkét irányban ekkor lehetünk

hitelesek. Ez az üzenet valójában egyszerű: maga az Örömhír. A kérdés csak az, hogy ezt az Örömhírt hogyan adjuk át?

A Háló az üzenetét egyfajta személyességen keresztül tudja a leginkább átadni. A személyességhez hozzátartozik egy olyan istenkép közvetítése, amely a személyes jelenlévő Istenről szól. Olyan Istenről, akihez úgy imádkozunk, mintha előttünk állna, mellettünk ülne, mintegy kisközösségben velünk. Alapvető üzenetünk az, hogy ez a fajta istenkép az élő kereszténység üzenete. Ez az istenkép jelenik meg a közösségeinkben, és erről szólnak a találkozóiink is. Hogyan lehet ezt a médián át közvetíteni? Bízunk kell abban, hogy ez a személyes istenszeretet talán a médiumokon is átüt. Mindenképpen kísérletet kell tennünk reá!

Az Isten személyes szeretete önmagában nagyon egyszerű. Nem a megvalósításra gondolok, hanem mint fogalomra. Én szeretem az Istent, ő szeret engem. „Én nézem Őt, Ő néz engem”, mint hallhattuk valamelyik előadásban az egyszerű imádkozó emberről. Ez nem ószövetségi gondolat, ahol az istenfélelem okán, ha jó vagyok, akkor az Isten nem büntet ezért érdemes betartani a törvényeket. Az Istennel szeretetben lévő ember nagyon evangéliumi, és mindig modern lesz. A Hálónak ez fontos üzenete lehet egyformán, bárki számára. A közösségeink, azok a barátaink, akik majd

megszólalnak, és tanúságot tesznek, ezt kell közvetítsék.

Természetesen szét kell néznünk a „házunk táján” is. Vajon közösségeink ezt az istenképet, ezt az örömhírt hordozzák? Az utóbbi hetekben a közösségekről szóló konferenciánk kapcsán nyilván sokat beszéltünk róla. Sokat hallottam arról, hogy az Egyház nem eléggé nyitott a közösségek felé, még mindig nem értette meg, hogy a jövő kereszténysége kisközösségi alapok nélkül aligha lesz élhető. De vajon kicsit magunkba néztünk-e? Mi a helyzet fordítva? Vajon a közösségeink mennyire nyitottak az Egyház felé? Erről azért jó lesz elgondolkoznunk az egyházakat bíráló gondolataink közepette. Azt is látnunk kell, hogy a lényeg még csak nem is a kisközösségeink körül van, hanem abban személyes istenképben, amely Isten személyes szeretetét hozza közénk.

Valahogyan óvatosan tapogatózva így kellene a Háló jövőjéről is folyamatosan gondolkoznunk. Ha azt tesszük, amit mi szeretnénk, az biztosan így, vagy úgy, meg fog valósulni. Az Isten nem fogja megakadályozni, legfeljebb nem az Ő szándéka valósul meg, nem az Ő nagy tervének részesei leszünk. Ha reá figyelünk, próbáljuk az Ő terveit kifürkészni, és aszerint cselekedni, az Ő terve valósul meg általunk. Egyszerűen hangzik, unos-untalan hallottuk már, mégis mindig újra komolyan át kell gondoljuk. És sokat imádkoznunk, úgy mintha az Isten mellettünk ülne, és a kezét fognánk.

Thuróczy György

A tettek számítanak...

Ft. Csató Béla atya nagyon sokunk kedves ismerőse, kinek a tatabányai táborból, kinek más hálós rendezvényről.

Gyergyószentmiklósi nagybójtai missziója során raboltam el egy órát a kevés idejéből a Tarsoly olvasói számára.

-Kedves Béla atya, többször is hallottam Önt prédikálni, előadást tartani, humoros székelységgel tolmácsolva gondolatait. Honnan ez az ízes örökség?

- Az imént tartottam a bérházasoknak felkészítőt, és a Szentlélek Úristen gyümölcseiről beszéltem, de azelőtt megemlítettem a Lélek hét ajándékát, mert ajándék nélkül nincs gyümölcs. A szeretet, öröm, békesség, türelem, kedvesség, jóság, hűség, szelídség, önmegtartóztatás mellett a derűről és a humorról meséltem nekik. Ezek nincsenek benne a Galata levélben, de azt hiszem, hogy minden egyes emberben, aki egy kicsit is imádkozik, kibontakozik a humor gyümölcse.

- Milyen érzés volt a marosvásárhelyi főesperesi szolgálatból egy alcsíki falu, Csíszentkirály plébánosává válni?

- Lélekben rég készítettem magam erre a lépésre, de megemlítve ezt barátaimnak, meggyőztek, hogy még ne. Most, amikor nem az én kezdeményezésemre postáztak onnan, nagyon próbára tette az egyház iránti lojalitásomat, hűségemet. Egészen bizonyos, hogy ez is benne van az Úristen humorában, hogy segítsen egy kicsit továbblépni.

- Hogyan élte át a kommunizmus vallásellenes politikáját? Voltak-e megingásai az átkos korban?

- Messziről kell kezdenem. Gyerekként a templomba mentünk hitoktatásra, mert akkor már az iskolákból kitiltották. 1950-től 57-ig jártam elemibe, és minden hittanóránk így kezdődött: Hol van a püspök úr?- amire mi kórusba válaszoltuk, hogy a börtönben. Erre ez következett: miért van a börtönben, azért, mert gazember?- Mire mi: nem, hanem azért, mert üldözik az egyházat. Egy ilyen hittanóra keretében kaptam én a papi hivatásomat. Barabás Mártonatya, Isten nyugtassa, úgy beszélt nekünk a papi hivatásról, hogy ott helyben elhatároztam, hogy pap leszek. 1955-ben történt. Márton Áron püspök úr, amikor kijött a börtönből, meghirdette a kántoriskolát, és ott érettségiztem. Valahogy hozzáedzöttünk ahhoz, hogy mi mások vagyunk, mint a többiek. Ehhez nemcsak az egyház, hanem a szülői ház is adta az útravalót. Olyan elnyomás alatt éltünk Gyulafehérváron, hogy pontosan tudtuk, hogy a kommunizmus mit akar, és mi mit akarunk. Engem nem is próbáltak befűzni, annál vaskalaposabbnak tartottak. Káplán koromban egy kilépett pap jelentett fel, akkor két

napig faggattak a szekun, de azóta senki. Mindig megfigyelés alatt tartottak, tudtunk egymásról. Ám a szekusdossziémat nem kértem ki, nem is fogom. Nagyon kegyetlen dolog lenne szembesülnöm azokkal emberekkel, akik rólam jelentettek.

- Mit szól az erdélyi teológiai képzéshez: a kevés beiratkozott teológus hallgatóhoz és a még kevesebb felszentelt paphoz?

- Véleményem szerint kevés a pap, mert kevés a gyerek. Azért kevés a gyerek, mert olyan anyagelvűségben élnek a családok, hogy nem fogadják a gyereket. Tehát a családi gondolkodás mond ellent a transzcendenciának. Mert Isten nem rendkívüli módon szólítja meg az embert, hanem a családból jövő szellemiség által hordozunk valamiféle viszonyulást Istenhez. Ez akkor is áll, ha vallástalan családból szólít meg valakit az Úr. Mert a felnövekvő generáció az igazság nevében elutasít minden olyan családi mintát, ahol a szavak és a tettek nem támasztják alá egymást. A tettek számítanak. Ezzel azt akarom mondani, hogy templomkerülő családból is származhat papi hivatás, és vallásos családból is válhatnak templomkerülővé az utódok.

- Tudjuk, hogy nagyon nehéz a papi szentség melletti kitartás. Jeles papjaink is elbuknak például a cölibátus terén, de mondhatnánk a szenvedélybetegségeket (alkoholizmust) is. Ha püspök lenne milyen megoldásokat keresne ezen a téren? Ön plébánosként tud-e ebben felelősséget vállalni?

- Egyszerű emberként kell ebben felelősséget vállalnunk. Tudniillik, mindenki a saját maga lelkét kell hogy építse. Egy civil férfitől tanultam, hogy ügyvédre a

becsületedet, orvosra az egészségedet, papra a lelkedet ne bízod. Ezekről magunknak kell gondoskodnunk. Plébánosként mit tehet az ember ezekkel szemben? Civil, úgymond csupasz emberként fel kell dolgoznia neki is a krízishelyzeteket, a konfliktusokat, a sebeket. Persze, ha azokat nem dolgozza fel, mint plébános is ezekkel szembesül. Egy püspök a papjaiért azt teheti, hogy szeretettel viszonyul hozzájuk, és segíti, hogy a személyes kríziseit eredményesen oldja meg. Mások helyett ezt nem tudjuk megtenni. Biztos vagyok abban, hogy ezeket a nagyon nehéz lelkiállapotokat gyógyítani kizárólagosan csakis a szeretettel lehet. Senki nem változik meg semmiféle másfajta gyógyszerrel csakis a szeretettel.

- Gazdasági világválságot élünk. Ön mondta, hogy létminimum alatt nem lehet erkölcsös életet élni. Hogyan lehet bátorítani az embereket, hogy túléljék ezt a nehéz periódust, mit üzen Ön a szószékről?

- A szószékről és személyes beszélgetésekben is én szenvedésként élem meg azt, hogy az embereknek semmi konkrétumot nem tudok mondani. De mégiscsak valamiféle reményként azt mondanám, hogy nem szabad tudomásul venni, hogy nem tehetünk semmit, és mint valamiféle birkák engedelmesen megyünk a válságos világ felé. A magunk kis világában az egészségünkkel, a munkakedvünkkel meg kell, hogy teremtsük a

létminimumot. Nem szabad a földet eladni. Nem szabad függővé tenni a mezőgazdaságunkat a traktoroktól. Az idők változnak és megint erőre kaphat egy létező ember. De aki már elveszíti ebben a világban az arcát, vagyis a reményét, ami őt jellemzi, már nehéz lesz feltámadnia. Régebben is így tartották fent magukat a családok. Sajnos, a mai fiatalok az önfenntartás elemi dolgait sem tudják. A Szaléziak adták rá most a fejüket, hogy mesterségeket tanítsanak. Hát ennél jobbat elképzelni sem tudok az egyház részéről. Meg a fogyasztást lehet még visszább fogni, takarékoskodni, amit már alig tudunk, mert elfelejtettük ebben a pazarló világban.

- Mit üzen azoknak a hálósoknak, akiknek szívügye a megmaradás kereszténységükben, magyarságukban, akik elkötelezettek a kisközösségek ápolásában és a közösségek közötti párbeszéd bátorításában?

- Először is nagy szeretettel köszöntöm őket. Elmondom egy gyermekkori élményemet: Annak idején nagyon kevés autó járt az utakon. Nekem kisgyerekként fantasztikusan imponált minden gépkocsivezető, mert látta, hogy mi van, felmérte, hogy mit kellene tenni, és megtette. Volt egyfajta döntése. Én úgy látom, hogy a Háló, mint a lelkiségi csoportok összefogó ereje hihetetlen nagy értéket hordoz abban, hogy látja ezen közösségek nagy erejét, döntött, és cselekszik. Tehát az egyház autója, ha úgy tetszik, ilyen kezekben van jó helyen, és így jut előre. Végezzék a dolgukat!

Pázmán Enikő

A mi közösségünk: A Házás Hétség közösség

1. „Anno...” – megalakulásunk körülményei...

Bázisközösségünk a Házás Hétség az idén ünnepli beindulásának a 20. évfordulóját Délvidéken. 1995-ben a nagybecskereki plébániára érkezett egy meghívó, amelyben egy három napos Alapozó hétségére hívnak házaspárokat és atyákat. A Gondviselő akarata volt, hogy a meghívó ne a szemetes kosárba kerüljön, hanem Mellár József atya kezébe, aki akkor éppen Nagybecskereken káplánoskodott. A mozgalom neve megtévesztette őt, azt gondolta ez nem neki való, inkább továbbítja a plébániára bejáró két házaspárnak. Mi voltunk közülük az egyik házaspár. Hogy valóban belementünk ebbe a kalandba, Both Pista barátunknak, az akkori csókai plébánosnak köszönhetjük. Ő biztatott bennünket, hogy ezt az alkalmat nem szabad kihagyni. Azon a hétségén megváltozott az életünk. Vasárnap délután hazafelé utazva átrendeződött létünk értékrendje. Azzal az életre szóló elhatározással igyekeztünk haza, hogy megszólítunk minden házaspárt a baráti körünkől, mert ezt az élményt mindenkivel szeretttük volna megosztani. Ennek a lendületnek köszönve a Házás Hétség mozgalom egyházmegyei szinten is elterjedt. A muzslyai-nagybecskereki közösségünkbe ma 25 házaspár és két atya tartozik. Találkozóinkat havonta egy alkalommal tartjuk a muzslyai plébánián, amelyekre 6-8 házaspár és két atya jár rendszeresen, szerdánként este pedig imára jövünk össze. Ilyenkor fohászcodunk a közösségünk minden tagjáért, különösképpen betegeinkért és elhunytjainkért.

2. „Működési szabályzat” – avagy: legfontosabb alapelveink...

Megéltük és mindig újra meggyőződünk arról, hogy a Házas Héttvége mozgalom alkalom arra, hogy mint házastársak érzéseinken keresztül egymást újra felfedezzük, meghallgassuk és kapcsolatunkat a mindennapi gondokon felülemelkedve figyelmünk középpontjába állítsuk. Ennek a mozgalomnak köszönhetjük, hogy személyes kapcsolatunk és egymás iránti szeretetünk elmélyült. Kortünet a hűség és mindenféle végleges elkötelezettség bírálata, miközben a házasságtól mindenki sokat vár. Ezt a kettősséget szeretné feloldani a Házas Héttvége mozgalom, amely az egész világon arról ismert, hogy segít a házaspároknak önmagukhoz, ez Egyházhoz és Istenhez is közelebb jutni. A papokat és szerzeteseket pedig ez a lelkiismereti hivatásuk a közösséggel való kapcsolatuk mélyebb megélésében segíti.

3. „Amiben jók vagyunk...”

A Házás Hétvéges párok besegítenek a plébánián megrendezendő események megszervezésében és lebonyolításában (templombúcsú, bér málkózás, első áldozás). Feladatunk a házasulandó fiatalok felkutatása és meghívása, hogy Isten szent színe előtt köthessék meg házasságukat. Közösségünk néhány házaspárja a jegyes oktatásban is kiveszi részét. Minden évben mi szervezzük meg az ezüst és az aranylakodalmas házaspárok szentmiséjét és találkozóját. Tudunk együtt és egymásnak örülni, nem csak a komoly témájú összejöveteleinken, hanem a születés- és névnapokon, házassági évfordulókon és más családi események kapcsán. Ilyenkor előkerül a muzslyai plébánia pincéjéből Sztankó plébános atya misebora néhány jó falat kíséretében. És tudunk szomorkodni a közösség bajba jutott tagjaival együtt, egymást vigasztalva, és a Mennyei atyánkhöz imádkozva.

4. „Itt dökög a szekerünk...”- gyenge pontjaink...

Kezdetben a havi találkozók mellett kiscsoportos találkozókat is tartottunk, amelyeken két-három házaspár vett részt, rendszerint valamelyik házaspár családi otthonában. Sajnos ezek a nagyon meghitt, és tartalmas kiscsoportos összejövetelek megritkultak, majd meg is szűntek, kényelemből és egyéb más személyes okokból kifolyólag. Ezeknek a kiscsoportos találkozásoknak a hiányát nagyon érezzük, és arra törekszünk, hogy újra életre hívjuk őket. A közösségünkben néhány házaspár lemorzsolódott. Őket szeretnénk visszaédesgetni és továbbra is kitartóan hívjuk őket találkozóinkra.

5. „Így lazulunk...” – alternatív programjaink

A közösségünk életében nagyon fontos, közösségépítő szerepe van a vidám hangulatú együttléteknek, mint amilyenek a már előbb említett jeles személyes és családi események megünneplései, a farsangi bál szervezése, valamint az évente megszervezett erzsébetlaki táborozásunk. Ezeken kívül szervezeten veszünk részt a délvidéki Házas Hétvéges közösség farsangi bálján és a nyári pikniken az Adorjáni tó partján.

6. „Nem csak kenyérrel...” – közösségünk legnépszerűbb olvasmányai (a Szentírást nem ér mondani....!!!)

Ha egy jó könyv kerül kezünkbe, összejöveteleinken egymásnak olvasásra ajánljuk. Mi a Dukai Éva délvidéki pszichológusnő „A boldogság nem ajándék” és Mácz István „Szép az Isten” című kötetét ajánlottuk utoljára közösségbeli társainknak. Most olvastuk el és a következő találkozón Carlo Caretto „Család kis egyház” című könyvét ajánljuk.

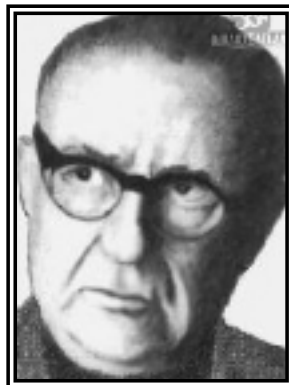
7. „Nem csak Igével...” – közösségünk sláger étele, itala...

Családi ünnepeinken és közös összejöveteleinken az a legmenőbb étel, ami házi készítésű. Nagy becsben van a pékes kifli, töpörtús pogácsa, száraz kolbász és a füstölt sonka. Ráadásnak pedig torta minden változatban és mennyiségben. Mindezt muzslyai házi pálinkával ágyazzuk meg, de csak mértékkel, és egy hemina háziborral, esetenként a plébános jóvoltából miseborral öntözgetjük meg. Aki nem hiszi, járjon utána...

Halmai Ági és Tibi

Nekem tetszettek... Fekete István művei

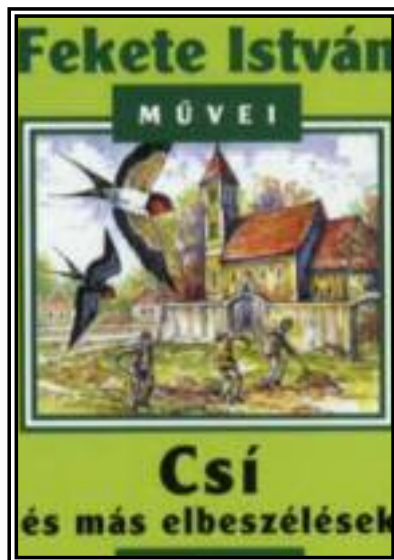
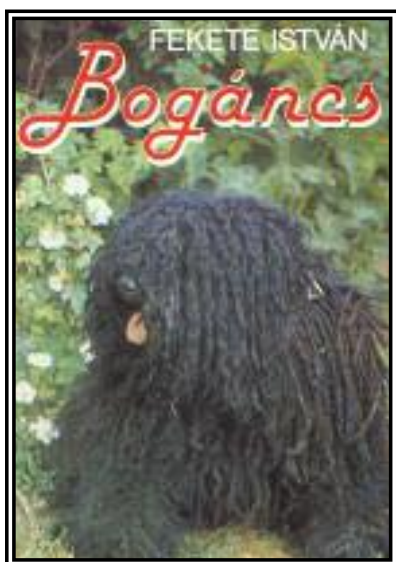
Kiskoromban állatorvos, vagy óvónő szerettem volna lenni. Aztán – fő a következetesség! – gyógytornász lettem. Igaz, szültem hat gyerkőcöt, így az óvónőség házhoz jött, de az állat-mániám beteljesületlen maradt. A részletekkel most nem untatnálak benneteket, elég annyi, hogy számtalan állattartó-kísérletem végződött azzal az – uram szájából elhangzott – szózáttal, hogy döntsek. „Vagy ő, vagy a kutya (a macska, a nyúl, a tengerimalac... stb.)”. Tisztességes katolikus asszony ilyenkor persze, hogy meghajtja fejét, és választ – (gyengébb pillanataimban nem vagyok biztos abban, hogy helyesen...): állat megy, férj marad.

Hús-vér állatok híján - maradtak Fekete István könyvei: a **Kele**, a **Bogáncs**, a **Hú**, a **Lutra**, a **Csí** és szinte az összes többi, hiszen állatok majd minden művében felbukkannak. Igazi „kikapcsoló” könyvek ezek: amikor a világban körülöttem túl sok a színjátszás, a mellébeszélés, a hazugság – mintegy menekülésképpen – jó elbújni az állatok egyenes, egyértelmű törvények által irányított világába. És jó, ugyanezekből a könyvekből, erőt meríteni tisztességes erdei- és vízi emberek mentalitásából. Abból, ahogy tudják és élik mindazt, amit mi, elcsökevényesedett urbánusok, előbb utóbb kénytelenek leszünk újra megtanulni, ha nem akarunk éhen halni, megfulladni, stb.: nincs más út, mint harmóniában élni a természettel és egymással. Nem komoly filozofikus művek ezek, az emberi és állati szereplők kicsinyes, néha

mosolygató konfliktusai nem világrengető drámák, de magunkra ismerhetünk jó néhány szituációban. A különbség csak annyi, hogy a regényekben mindig a jóság, a szeretet diadalmaskodik, az Istentől akart természeti-és emberi törvények betartása vezet boldoguláshoz, élethez. Bennem mindig a reményt erősítik – szerezzenek nektek is szép perceket!

Székelyné Szénássy Judit

Portyázzunk még egyszer a kalandozások hitelessége körül

Őseink tehát kalandoztak, legalább is a régi krónikáírók és az erre építő modern történészek szerint. A régi magyarok a történetírók szerint, a nomád népekre jellemző féktelen zsákmányszerzési vágy hajtotta és főleg azért raboltak, mert egy csomó mindent nem tudtak előállítani. Az angolok száz évig kalandoztak (százéves háború) Franciaországban, hatalmas pusztítást okozva és még a lépre csalt női ellenfelüknek (Jeanne d'Arc) sem kegyelmeztek. Az előbbit mégis lovagi háborúnak minősíti a nyugati történetírás, elődeink állítólagos portyázását pedig rablásnak.

A magyarok nomád voltáról (nem mint ha az szégyen lenne), csak annyit, hogy a régészek szerint a X. században Magyarországon a falvak sűrűsége olyan elképesztően nagy volt, hogy egyes régiókban 1-4,5 km távolságra helyezkedtek el. Őseink nagy állattartók voltak, de ez nem zárja ki a letelepült életmódot. A legkorábbi földműves jobbágyokat összeíró okleveleink szerint, a jobbágyok nevei érdekes módon mindig következetesen magyar nevek. (Néhány példa: Éles, Ravaszdi, Békés, Látomás, Arad, Pata.) Akkor tehát mégsem másoktól tanultuk a földművelést?

A tömegével feltárt avar és árpád kori kohók európai vagy azt meghaladó technológiai színvonalúak voltak. A Kárpát-medence már a kora bronzkor óta Európa legnagyobb színes- és nemesfém exportőre volt, már a honfoglalás időszakában több száz aknát és fémbányát azonosítottak, akkor miért kellett Őseinknek nyugaton aranyat rabolni? Dr. Gombos F. Albin a honfoglaló magyarok 899-904 közötti itáliai kalandozásait dolgozza fel, korabeli helyi források alapján. Akadémiai székfoglalójában (1927. június 27.) megemlítette azt a meglepő tényt, hogy a itáliai források a XII. sz. végéig meg sem említették a Brentai csatát (899.). Majd hirtelen a XII. század végén berobban a köztudatba a csata híre (ekkor írnak először a frank-germán történetírók erről) és attól kezdve mindenki erről ír a térségben. Tehát a csatát mintegy 280

évvel a kitalált dátum után vívták meg először, persze csak papíron. A magyarok egyébként csak folytatják a hunok és avarok kalandozásait. Meglepő módon azonban az állítólagos avar kalandozások krónikáiról gyakran magyarokról írnak. Így például a Vita Wilburgis 722-re tesz egy magyar portyázást (ungri). Bonifác legendája meg 750-ben beszél Ungariából érkező portyázókról, hivatalosan ekkor magyarokról, unгри és Ungariáról még nem is hallhattak az írók. Tehát vagy László Gyulának van igaza és az avarok magyarok voltak, vagy ezeket a történeteket is a XII., XIII. században írták. (Megjegyzem mindkettő igaz..) Mind a magyaroknak, mind a vikingeknek volt még egy fontos feladata a krónikáirodalomban, olyan visszadatált alapítású településeket is el kellett pusztítaniuk papíron, amelyeknél meg kellett magyarázni, hogy miért nincs semmi nyomuk a korai időszakban. Így tehát igen valószínű, hogy az állandó és nagytávolságú kalandozások jelentős része csak a középkori legendairodalom terméke. Milyen valós alapokra épülhetett ez az igen jelentős krónikai hagyomány?

A Kárpát-medencei ötvösművészet remekei avar vagy magyar előkelő férfi tárgyai

Európát egyszer átszelte egy hatalmas lovas hadsereg, masszív többéves hadjáratban, ők Attila hunjai voltak. A hunok eljutottak a távoli Galliába és bejárták Észak-Itáliát. A Kárpát-medencei hun birodalom összeomlásakor több helyőrség nem tudott visszavonulni. Bármilyen meglepő leszármazottaik ma is Nyugat-Európában élnek (erről egyszer talán majd később még írok), emléküik úgy látszik hosszú ideig fennmaradt. Az is igaz, hogy a Kárpát-medencében berendezkedő Árpád népe konfliktusba keveredik minden határos hatalommal. A magyar határ a korai időszakban az Enns folyóig ért (innen az Óperenciás tengeren is túl kifejezés a népmesékben). Lehet, hogy a magyarok támogatták a bajor és szász rivális tartományurakat és ellenkirályokat több hadjáratral. A korabeli magyar állam hosszú harcot folytatott Bizánccal és a korai Bulgáriával, hol az egyikkel szövetségben a másik ellen, hol mindkettő ellen.

Aki a mégsem volt lovaskalandok dicsőségét hiányolja, ezután gondoljon arra, hogy a nagyszerű lovasharcászatot alkalmazó magyar hadsereg (amelynek egy része vértés lovasíjász volt a közkeletű nézetekkel ellentétben) az erős nyugati hadseregekkel szemben (nyertes pozsonyi csata 907.) megvédte a Kárpát-medencét. Sikerral harcolt a bizánci hadsereg ellen, amely tömegesen alkalmazott nehézlovasságot és - ezt kevesen tudják - nagy számú keleti mintájú lovasíjással rendelkezett.

Reinisch Egon

Ideje újragondolni?

Akik Istenben bíznak...

Ma csuda szépet olvastam Izaiás prófétától:
„Isten az, aki a föld határait teremtette. Ő nem merül ki és nem fárad el, és bölcsessége kifürkészhetetlen. Erőt ad a lankadóknak, de szomorúságot azoknak, akik nem vállalják a fáradozást. Még a fiatalok is kimerülhetnek, s ifjak is elfáradhatnak, sőt, még a kiválasztottak is erőtlenné válhatnak. De akik Istenben bíznak, új erőre kapnak.”

Hányszor tört már rám a kimerültség érzése? A tehetetlenség és az ötlettelenség? A szinte fizikai fájdalommal járó kiút-keresés. Milyen letört, milyen csalódott tudok lenni, amikor valami nem úgy, vagy nem olyan ütemben halad, ahogyan elképzeltem... Talán, mert nem azt tettem, amit Isten vár tőlem. Görcsösen én, én akarom kitalálni és diadalmasan megvalósítani a megoldást. Pedig csak annyit kér, hogy vállaljam a fáradozást. Szomorúságot azoknak ad, akik erre sem képesek. Lehet, hogy az én fáradozásom imádság. Lehet, hogy böjt. Vagy apró gesztus. Talán egy jó szó. A mindennapi kedvességbe, a próbálkozásba, a szeretetbe nem kéne belefáradni...
Habár...Még bele is lehet. Csak nem hosszan. Hanem, amint a fáradság jeleit észreveszem magamon, a leghamarabb tudatom Istenemmel: csakis Benne bízom. (Ha nem ez az első gondolatom, ideje lelkiezetőt keresnem!) Hiszen olyan világos a próféta:
„Akik Istenben bíznak, új erőre kapnak!”

Orosz István atya

Bekopogtunk Gaga Zolihoz

- Milyen információkat adnál magadról egy nagyobbacska névjegykártyán?

- 1976. szeptember 29-én születtem Nyíregyházán. Nővéremet, Zsuzsát – gondolom – minden hálós ismeri. Derűs, oszlopos tagja a közösségnek. Gyermekkori csintalanságaimat, fiatalkori ugratásaimat neki kellett elszenvedni. Nyírszőlősön jártam oviba és általános iskolába. Onnan

Nyíregyházára kerültem szakmunkás tanulónak. Az iskolát sikeresen elvégeztem, s asztalos lettem. Pályaválasztásomban édesapám szakmája és munkahelye is befolyásolt. Ő kerékgyártó, és akkoriban az erdészetnél dolgozott. IV. osztályba jártam, amikor feljöttünk a BNV-re, ahol apa főnöke azt mondta: „*Neked ide kell jönni hozzánk, asztalosnak*”. Így is lett, de nem csak ez volt az ok. Apa révén bennem volt a fának a szeretete. Egy asztalosműhelynek külön illata és hangulata van. Ebben mások is megerősítettek. Igaz, ma nem ez a főfoglalkozásom, de nem bántam meg soha fiatalkori választásomat, s véglegesen nem is tudok megválni tőle. Amennyiben adódik feladat, ma is örömmel veszem kézbe a fát és a hozzávaló szerszámokat.

- Tudom, hogy szerény vagy, s elhallgatnád, ezért rákérdezek. Jól tudom, hogy megtalálhatjuk munkáidat a Hálóban is?

- A Központban a kávézó kazettás mennyezetének asztalos munkáját, valamint a tatai tábor kápolnájába a tabernákulumot én készítettem.

Mindkettő nagy örömet jelentett.

Visszatérve a „névjegyhez”. Zsuzsa nővérem, mint tudjátok, régóta Budapesten dolgozik. Őt látogatva beleszerelmesedtem a fővárosba. Harmincegy évesen – kedvesemmel – én is itt telepedtem le. Azóta felhőtlen boldogságban élünk. Szeretnénk véglegesen Pesten maradni. Szeretem a nyüzsgést, az emberek társaságát. Biztosan ezért kedveltem meg olyan hamar a Hálót is.

Nem vagyok válogatós sem ételben, sem italban. Mindent iszom, mindent eszem, csak gomba ne legyen! Kedvenc süteményem azért van! Aki örömet akar szerezni, almáspitét süssön nekem.

- Hogyan hálózódtál be?

- A nővérem segített ebben elég rendszeren. Három évvel ezelőtt „megkért”: „*Zoli ott kell lenned, s ezt kell csinálnod!*” A „kérés” a sátoraljaújhelyi táborra vonatkozott, s természetesen a konkrét feladatokat is felsorolta. Azóta itt ragadtam. S milyen jó, hogy így van!

- Mi lelkesített anno?

- Az emberi szeretet megtapasztalása. Azóta olyan embereket ismerhetek meg, akik életem egyes szakaszaiban mély nyomot hagynak. A táborok külön ajándékot jelentenek. Az előadások segítenek, életem helyes irányba navigálásában, a liturgiák szépsége Istenhez visz közelebb. Külön „meghat”, amikor egy-egy atya személyes figyelmében részesít. Pl. Orosz Pisti odaszól prédikációja alatt: „*Gaga Zoli alszik*”, – pedig nem is aludtam, csak gondolataimba mélyedtem. Ennek inkább örülnie kellene. Nincs igazam?

- Fel tudnál idézni nekünk egy olyan konkrét élményedet, ami nagyon hálósna mondható?

- Legnagyobb élményem a csopaki táborban volt. A péntek esti liturgia egyébként is – gondolom mindnyájunknak – mindig nagy élmény. A csopaki különösen emlékezetes marad számomra. Menyasszonyom itt

Élt át mély vágyat a keresztség után. Imáimat meghallgatta az Isten. Közös örömeinkre Szilvi itt döntött. Azóta megkeresztelkedett, s most már különösen is együtt vagyunk Isten előtt.

- Mi lelkesít mostanság?

- Motivál a mielőbbi házasságkötés, mert mindketten boldog családra vágyunk. Szeretnék hálás, jó barátainkkal minél többször találkozni, mélyebben megismerni őket, s reményeim szerint új barátokat is találni a különböző hálás összejöveteleken. De nem csak kapni szeretnék, hanem adni is. Adni azt, ami vagyok, és azokat is, amiket Isten azért adott, ad nekem, hogy tovább ajándékozzam a másik ember örömére. Minél több szeretetet adni magamból – ez is motivál. S örülnék, ha a Hálóban továbbra is számítanátok rám, különösen azoknál a feladatoknál, amelyeknél a lányok és az anyók kidőlnének a sorból.

- Te kihez kopogtatnál be hálás ismerőseid közül?

Duszin Janihoz és családjához Kárpátalján. Kedves emberek. A csopaki táborban összebarátkoztunk. Azóta nem hallottam róluk. Ha bekopogtok hozzájuk, adjátok át nekik üdvözetemet.

Arató Márta anyó

Műhelytitkok: hogyan kommunikáljunk a közösségben?

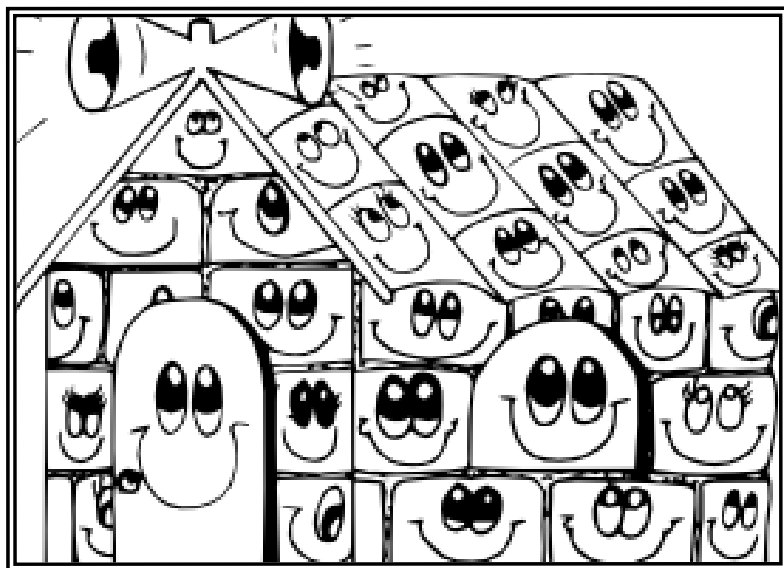
Valószínű sok közhelyet fogok felsorolni, hiszen ez egy divatos téma, sokféle célcsoportnak oktatják biztos sokan közületek vettek is részt ilyen továbbképzésen.

Minden beszédet a gesztus tesz értelmezhetővé. Így mielőtt a „mit mondjak neki” kérdést felteszed magadban a „hogyan mondjam neki” -n gondolkodjál el. Próbáld elemezni érzéseidet, indulataidat a helyzettel kapcsolatba. Így mélyről jövő őszinteséggel tudsz majd szólni. Gesztusaid ne legyenek szélsőségesek, se túl visszafogottak. Keresd a szemkontaktust, karod ne kulcsold össze, se lábad ne tedd keresztbe. Fordulj felsőttesteddel a másik felé. Így nyitottnak érez majd nem támadónak vagy zárkózottnak, aki csak a magátét fújja. Figyeld apró rezdüléseit, és amint látod, hogy kapcsolatban vagytok, kérdezz, vagy inkább hagyd szóhoz jutni. Sokszor többet ér, ha meghallgatsz, mintha a legjobb szónoklatot mondd is el. Eleinte, míg a másik beszél, ne adj tanácsokat, ne mesélj saját hasonló élményeidről, hanem minden idegszáladdal figyeld, bólogass. Hozzászólásképpen próbáld összefoglalni, mit érezhet ő, vajon jól érted-e. Ha ő megkérdezi a véleményed, rövid legyél és ne kioktató. Ha sikerül így közelednek valakihez sokat megtudsz róla, és kevés szóval is meggyőző leszel számára.

Tiszteljük egymás szabadságát és őrizzük a magunkét! Lelke mélyén mindenki azt hiszi, a többi úgy érez, úgy gondolkodik az a fontos számára, ami neki. Ha mégse az ellenség. Pedig ennél sokkal differenciáltabb a kép. Ne fordulj el, ne legyél bizalmatlan azzal, aki valami fantasztikus programban nem akar részt venni. Lehet, hogy „csak” őszinte, lehet, hogy „csak” bátran felvállalja önmagát. A bátor emberek kevesen vannak, szinte mindenki többé-kevésbé meg akar felelni az elvárásoknak, amit egy kisebb csoport, család vagy a

társadalom sugároz felé. Ezek az elvárások ritkán nyernek megfogalmazást, legtöbbször csak úgy érződik, mégis jobban igazodunk hozzájuk, mint a kimondott leírt szabályokhoz. (Azok ellen gyakran ingerenciánk van lázadni.)

Legyél bátor és őszinte. Az őszinteség még sokszor magunk előtt sem megy tökéletesen. Olyan jól kielemezzük a másik indulatát, bánatát, felhangoltságát. Ez részben jó is, mert így igyekszünk megérteni a másikat, ha a viselkedése rugóit kutatjuk. De ha mi leszünk feltékenyek szeretteinkre (pl.: gyerekünkre) rádöbbenünk-e arra, hogy ezek a törvények alól senki sem kivétel. És mit tegyünk, ha vagyunk olyan bátrak, és szembe nézünk magunkkal? Talán imádkozunk, hogy eltávolodjunk kicsit önmagunktól, lenyugtassuk elsődleges indulatainkat. Keressünk valakit, aki az előbbieken leírt módon meghallgat, megért bennünket. Mert még az is lehet, hogy sok

Együtt, közösségben...

igazság van benne mikor ellenszenves a fiunk választottja. De végül is engedjük egymást szabadon. Ne gondoljuk, hogy okos ötleteinket, tanácsainkat bárkinek kötelessége megfogadni. A szabadság tisztelete a másokban az egyik legnagyobb ajándék. Ez nem azt jelenti, hogy

lemondok róla, sőt fontos nekem az ő élete és a legnagyobb jót kívánom neki, segítségem és tanácsom ellenére szabadon hagyom dönteni, élni.

Az igazán jól és sokáig működő közösségeknek, családoknak, csoportoknak van egy (vagy több) szent őrültje, akinek ennek a csoportnak a léte elemi szükséglete. Ez a családban sokszor az apa, de megfigyelhetjük a vallási közösségekben, vagy akár a társadalmi csoportosulásokban is. Ezeknek a vezetőknek sok hibájuk van (akár a többi embernek) de mivel nagyon intenzíven akarják a csoport működését ezek a hibák látványosabbak (könnyebb félgözzel békésebbnek, kedvesebbnek lenni). Bár kötelességünk, hogy tükröt állítsanak eléjük, ezt ne gúnyosan, hidegen vagy lekezelően tegyük, hanem szeressük őket hibáikkal együtt, tiszteljük bennük a szent dühöt. Nagyon szomorú, ha belefáradnak, az erejük felmorzsolódik, de még szomorúbb, ha a csoport tagjai olyan mértékben leszerelik, hogy leáll. Ezzel sok embere lesz szegényebb.

S végül szeressük egymást, minden stílustól, taktikától, kommunikációs stratégiától függetlenül. Legyen fontos nagyon fontos számunkra a másik élete. Sokszor nem pénzzel, nem szavakkal, hanem ezzel a teljes egzisztenciánkkal, való odafordulással tudunk egymáson segíteni. Az összes többi ennek eszköze, amit kell használni, de ha sokszor töprengek és újra, meg újra rágódom a másik baján, olyan megoldások jutnak eszembe, amik anélkül nem.

Abba mindenki legyen nagyon biztos, hogy nagy szükségünk van egymásra. Talán nagyobb, mint valaha az emberiség történetében. Talán azért, mert fizikailag nem szorulnak egymásra, mindent megvehetünk, ismeretlen távoli munkások termékeként, nincs stratégiánk az együttlétezésre. Próbáljuk hát tanulni, gyakorolni, nem elfelejteni a közösségi életformát.

Veres Rozália

Reményik Sánor: A fügefa

*És meglátván messziről egy fügefát, a
mely leveles vala, odaméne, ha talán találna
valamit rajta: de odaérvén ahhoz, levélnél
egyebet semmit sem talála; mert nem vala
fügeérésnek ideje. Akkor felelvén Jézus,
monda a fügefának: "Soha örökké ne
egyék rólad gyümölcsöt senki"*

Márk 13:14

Nem megmondottam-e néked, hogy higgy,
S meglátod dicsőségét az Atyának?
Higgyek... De ép ez lenne a csoda,
Elindulása minden más csodának.
Ha egyszer megtelnék a kebelem -
Úgy lenne tele, ahogy most üres -
S leborulván, kőhöz sújtva fejem,
Nemcsak szám szólná: Uram, meg ne vess!
Higgyek... - de ha hiába akarom!
Ha nincs bennem, honnan vegyek hitet?
Pedig ez a Te alfád s omegád,
Egyetlen és örök feltételed.
Kinyitnám Neked minden kapumat -
De ha merevek s makacsok a záruk!
Teremts bennem, teremts bennem hitet,
Ha Teremtője Te vagy a világnak!!
Tedd, hogy lerogyjak eszméletlenül
S új eszmélettel virradjak fel reggel -
Le ne peregjen rólam harmatod,
S bár egy rögöt mozdítsak meg hitemmel!
Állok, fügefa, gyümölcstelenül,
De gyümölcstelenségem férge rág -
Te jössz, szigorún int szemöldököd
S megátkozod a tehetetlen fát.
Mivel eddig nem termett jó gyümölcsöt,
Ne is teremjen többé már soha -
Átkod előtt is átkozott volt régen -
S tehetett-e róla a fügefa??!